

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL.

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Església de la Universitat, número 4, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 penon; Un número, 2 quartos. — Sorti á llum los dies dres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestre; Extranjer, 16. —

NOSTRE PATRIOTISME

Quan per tot arreu tant de patriotisme se parla, no estarà de més que nosaltres també hi prenguem basa, y fem á nostres llegidors una bona racció de la manera com entenem lògich y racional aquest sentiment.

Habém dit ja varias vegades en anteriors articles, que l' amor á la patria tenia d'esser substituït per l' amor á la humanitat, y avuy mes que may tornem á refermar-nos en aquesta rahó.

Res mes abominable, per nosaltres, que 'ls pobles llessantse uns contra altres ab las armas á la mà, invocant abdós á un temps lo sagrat nom de patria, y realment no fent altra cosa que servir las ambicions de un tirá de cada poble, sobretot en los temps en que las testas coronadas eran senyors de vidas é hisendas dels seus vassalls.

No vol aixó dir que creguem que no 's tinga de portar cap afecte á la terra que 'ns ha vist neixre, al poble qual llenguatje parlem y quinas costums nos donan vida.

Al contrari, creyem que per las relaciones naturals que determinan en una extensió de territori las condicions d' aigüat de clima, idioma, hàbits y costums, s' estableix una solidaritat d' interessos que ve á crear, diguemho aixís, una patria natural, quina patria no pot menos que trobar ardorós afecte en tots los cors de sos fills.

Que 's procuri lo be d' aquesta patria, per ser lo propi, que 's defensi dels atacs de sos enemics, si 's té, res mes natural; pero que 's vulga estirar aquesta patria á costa de las altres patrias que s' hajan format, es altament injust y despòtich, y no obstant, en aixó es en lo que mes està arrelat avuy encara l' institució amor de patria, tan explotatpe 'ls mes grans enemics d' ella, los tirans de tots los temps.

Si creyem noble y digne l' amor á nostra patria, per qué no ennoblir y dignificar totas las patrias per igual, fent una lliga de totas ellas pera millor viure la tranquilla vida de la civilisació, disfrutant cada una, per las relaciones y l' cambi de productes, de l' art, la ciencia, la industria y la agricultura de totas? Es estimarse la patria ferlas estar en continua llyutta, moral ó material, unas ab altres? Es aixó altra cosa que 'l salvatjisme aplicat á las patrias dels homes civilisats?

• L' amor patri tendria de ser: Amor á nostra patria, per ser la nostra; amor á cada una de las demés patrias, per ser una patria, y per lo tant digne de carinyo y respecte; de lo qual

se 'n deduhiria: amor á la patria universal, lo mon; amor á tots los patriotas, la humanitat.

Pero no; avuy cada patria es un barco pirata que ab las armas al dits vigila continuament ahont podrà fer presa. Gracias á que existeixen cinch ó sis piratas mes poderosos, de foras casi igualada, que 's miran sempre de reüll pera veure qui enganya á qui, los altres piratas mes debils s' escapan d' ésser engullits per un de gros, y poden mes tranquilament dedicarse á patrióticas piraterias de menor quantia, exposadas sempre, no obstant, á deixar á mans d' un pirata gros lo fruyt de moltas altres petites pillerías.

Si tal es la patria, nosaltres reneguem, no ja de la nostra sino de totas.

L' amor á la patria tendria de concretarse á procurar cada patriota lo benestar y tranquilidat interior en primer lloch, y luego á evitar la pirateria exterior.

La primera condició, la principal de totas, tal vegada la única, pe 'l benestar interior, es la llibertat.

Lo poble que no vol ó no sab ser lliure, es indigne de nomenar la patria. No 's pot, donchs, ser patriota, sens enderrocar tot lo que s' oposi á la llibertat dels pobles. May la dignitat ha pogut viure esclavizada, perque llavors ja no es tal dignitat.

Si un govern esclavisa sa patria, lo primer deber del patriota es desferse d' aquell govern. (Quan indigne y ridícul es parlar de patriotisme contra una patria exterior, y no recordarse del enemic de dintre, del capitá de piratas, del govern que deshonra y tiranisa tot lo que toca!

Aixís entenem nosaltres lo patriotisme, y baix aquest punt de vista no cedim á ningú en ser bons patriotas.

RESPOSTA

Á TRES AFICIONATS

Agrahixo á tots vostres lo seu consell pie d' orgull; mes com jo escrich lo que vull y ningú 'n ha de fer res, resulta que 'l consell seu es un consell que podian estalviar-sel, y tindrian aixó de més. Si 's sab greu que no tracti de politica, ho sento; no sé qué dits; comprench que 's veros tranquils que jo faig son de raquítica

trascendencia, y aqui 'm quedo; (jo polítich...; pasteradal; ¡com puch serne! ¡cal ai cada diabatat canarà 'l credo! Y després, jo no professo cap idea de partit; no encara massa petit; quón siga gran, ho confesso, l' idea que en mon cap nia la posare ben cecesa á la llum de la patria. (Ara 'l pare 'm pagaria.)

Pero observo ab max rahona que ma resposta 's propposa, y que 's dono casi massa, si, massa satisfaccions; perque en últim resultat, repetit ab veu ben forta que á vostres res los importa lo que escrich, fora acabat. Tench canonjada l' cyna pera criticarme á mi; si que debian tenir, fent aixó, ben poca feyna! Deurien dir:—Quina neta clararem á n' en Pepel!— Per sé 'l primer cop, lo tret los ha existit per la calata. No 's cansen aconsellantme; y tinguin per ben cosa, que no han de ser vostres mes consellers, criticantme. ¡Ho sento! Jo may m' enfiado ab un consell de persona; lo que á mi tant se me 'n dona, y 'm té aixís sense cuidado, es aixó de que ab mes gust llegiran lo periòdich canchant jo l' fentí mestich. ¡Y aquell es un consell just!

Tornissen á ne 'ls seus fustots, perque enloch han arribat. M' entenem' s' han ben tallat. M' han entés! Están ben llietos.

PEPEL DEL CARRIL

La setmana passada un bon amic nostre va posar en nostras mans un n.º 7 del periòdich que 's publica en aquesta ciutat baix lo titol de **La Honorata**, dihentnos que portava alguna coseta que á **La Tramontana** 's referia.

Varem agafar lo dit número del citat periòdich, y en sa primera plana vejerem la continuació y acabament d' uns articles publicats farà prop de quatre anys en nostras columnas ab lo titol de **La Primera Volada**.

No trobant res de particular á n' aixó,—puig que molts altres periòdichs han copiat del nostre,—sino una honra, tal volta immerescuda, á nostros pobres treballis, anavam á buscar la referencia en altra secció, quan lo qui 'ns portia lo periòdich, senyalant ab lo dit, nos feu ficar la vista en una nota inserta al cap-de-vall de dit article, que deys aixís:

«NOTA DEL AUTOR.—Aquest article fou publicat en los números 18, 19 y 20 del periòdic *La Tramontana*, i qual director no ho recompena cedint la propietat a cert home que després d'haverlo explotat prou se'n anà a trobar a cert escriptor que fà la festa per Sant Antoni Abat i qual contina les demés novel·les en forma de romanço bastant brut de llenguatge.

«Coment. dimanche que sols solch autor de la primera ab la qual està acabat.»

Aquesta nota anava sota del nom *M. Figuerola Aldrofeu*, que firmava l'article, igual que en *LA TRAMONTANA*.

Si no coneguéssim, y molt, certes indignitats d'algun embuatador de paper, nos hauríem sorpresos de debò; però com ja la temps que estem curats de sustos, no varem fer-ne cas.

La Honorata es un periòdic que no havia visitat nostra redacció, y tal vegada d'això re-hantse, l'autor d'aquells articles va atrevirse a escriure la estrafalaria nota transcrita, prenent tal volta refermar la gloria d'haverse engendrat en son cervell tan famosa creació.

Però ja que a tant ha tingut a be atrevirse lo enorgullit autor de *La Primera Volada*, per nostra part nos contentarem ab fer un xich de historia d'aquells articles, y si després a dit senyor li pica, que gran, que no serem pas nosaltres qui li haja encomanat la tinya, sino ell mateix que se l'haurà buscada.

Y comensém la historia.

Fara justament uns quatre anys que un ciutadà interessat en *LA TRAMONTANA* y bastant amic d' conegut del senyor Figuerola Aldrofeu, entregà uns originals al director de nostre periòdic recomanantli la inserció, per poch que fos possible.

Foren lleigits dits originals, y va contestarse al senyor que ls recomanava: *Que aquell article era massa manyo y bunyol pera poder insertar.*

No sabem qué passaria entre aquell senyor y l'autor Figuerola. Lo cas fou que després de algunes setmanas de tal resposta y d' haberse retornat l'original, lo dit senyor que l' recomanava tornà a insistir al director pera que vejes si podia insertarse, encara que fos tocant y esmenant tot lo que convingués.

En obehui a qui ho recomanava se tornaren a agafare los originals, se llegiren y rellegiren detingudament, y va tornarse a contestar: «Que chi habla una idea còmica aprofitable, de la que se'n podia fer una especie de quadro de costums ó noveleta en uns quant articles; però que ls originals presentats de cap modo podían aprofitarse tal com estavan, per mannos en las ideas y bunyols en lo desarrollo, com ja avans habíam dit.»

Llavors se 'ns contestà que tiressim al dret y que fessim lo que volguéssim, mentes se insertés.

Aquí creguerem veure que ja no s' tractava mes que de un d'aquestos tipos amichs d' exhibirse, que no pretenia altra cosa sino que anés son nom en las columnas de *LA TRAMONTANA* com autor d' algun treball en ellas insertat.

Y agafarem aquells originals, que ocupavan set ó vuyt planas de paper comercial ab lletra clara y ampla, y d' aquelles set ó vuyt planas ne borrarem completament de quatre a cinch, esmenarem en mes de la meytat lo restant, passant bastants apuros pera deixar-ne algo, e intercalarem vintocets quattillas escritas per nosaltres, dividint lo treball en tres articles.

Així va publicarse ab la firma d' en Figuerola Aldrofeu, que debia quedar satisfet y content d' aquella paternitat, puig que ho ha reprodudit avuy en *La Honorata*,—tal com ho deixarem nosaltres y cambiant no mes algun nom propi segons vevem en lo ja citat n.º 7,—tenint la desgraciada talleja de darse a costellas nostras uns lums que, d' arribar a nostra noticia, podria preveure que tenian d' aschiarlo.

Tocant a lo de cedir la propietat a un altre, solzament tenim de dirli que no sab lo que se empantolla ni toca pilota en sa gratuita afirmació, y això deixant apart que eram molt lliures de fer lo que per convenient tinguéssim en tal assumpto, sens que al microscòpic co-autor de *La Primera Volada* pogués importarli res. Ell deu voler referirse a una noveleta, ó cosa semblant, publicada per un veneador de papers, que ni portava l' mateix titol ni res tenia que veure ab *LA TRAMONTANA*, y que fou escrita per varios autors y de molts maneres, totes sobradament extravagants.

Y respecte a lo del llenguatge brut y de Sant Antoni dels burros,—parlant ab perdó del senyor Aldrofeu,—nosaltres no tenim pas de fer-

nos càrrech de lo que no 'ns pertany; però no podem acabar sens dirli que no som hipòcritas com los que fingeixen esgarriarse d' una paraula de doble sentit pera fer lo moralista, y en cambi son constants concurrents als colegis dels carrers de l' Alba y de Trentaclaus, a certs bells de la *Baldusa* y del *Ambut* y a las comedias del *Caldero*, y quan deuen un favor dels que poden enrogi la cara, fan que puga dirse d' ells allò de

Feu plers a bestias
que os ho pagaran a cossas.

La epidemia anti-periodística, que fins avuy habia estat bastant localisada a Madrid, ja s' va estenen per provincias, prenent peu alarmant a Barcelona, ficante lo microbi (baci Fiscal) a las redaccions de *La Publicidad*, *El Federalista* y *La Araña*, ahont ha deixat numerosos focos d' infecció, y qui sab a horas d' ara ja quantas victimas haurá fet entre nostres companyas aquesta altra calamitat.

Periodistas, a posar lo cul en remull, que plouhen denuncias y s' acostia lo temps dels bolets.

Lo Setembre es lo mes de las tempestats.

Per la denuncia de *El Federalista* ha sigut processat nostre colaborador y amich Victor Ferrer, tan perseguit ja per la clericalia de Sallent.

Sembla que l' article denunciat lo fiscal lo considera injuriós per S. M. lo Rey (F. D. P.), y es dels que s' demanan vuyt ó deu anys de presiri, casi una friolera.

A las horas en que escribim aquestas ratillas no sabem encara que en Ferrer siga a la presó.

Celebrarem que no tinguem que dar tal noticia.

Una de las denuncias de *La Publicidad* es «per inducció al robo».

«Dimoni! Será aquell periòdic patrocinador del Bisco y de Melgares? Pero no, no pot ser. Si no es ministerial!...

Un diari de Barcelona ha dit que preferiria mes esser prussiá que ciutadà d' una república espanyola.

Aquest diari es *La Dinastia*. Ni fet d' encàrrech lo titol pera millor justificar sas intencions prussiolas.

Consti que 'm guardaré molt be de dar a mos lectors cap noticia d' allò de las trompadas que se conta que van repartirse mutuament en Capriles, gobernador espanyol de Yap, y l' comandant del barco alemany que plantà allí la bandera d' aquell imperi.

Y molt menos parlaré encara de que en Capriles volgués fer foc contra ls alemanys, y l' comandant del barco espanyol s' hi negues obehint a ordres terminants, y de que anessin a tiros ells dos; ca, d' aixó si que no vull parlar-ne, perquè es una butllofa de las oposicions pera desacreditar al govern, y no tinch jo de ferme cómplice de semblant malifeta.

Y ademés, que ja està desmentit oficialment, y aixó basta.

Y si encara aquestas rahons no ls fan prou lo pes, tenen de saber que, per dirho, denuncian. Vegin si puch atrevirme... Ca, ca; no m' embolic.

Acaba de contraure matrimoni civil a Lisboa lo distingit escriptor democrata portugués, colaborador de nostre periòdic, T. Texeira Bastos, habent tingut de fer constar lo no ser catòlics los desposats pera obtenir tal honor.

Nostra enhorabona als nous esposos, desitjantlos tota mena de felicitats.

Ha deixat de sortir a Madrid lo periòdic conservador *La Integridad de la Patria*. Vamos, lo titol debia avergonyir a n' aquella redacció.

Han sigut posats en llibertat baix fiança los municipals de Reus que s' negaren a fer de burros.

Es de las poques vegadas que ls esquixos de autoritat han mercat las simpatias del poble.

Per tot arreu se reconcentra la Guardia civil per las capitals y abandonan las carreteras. Però guardemnos d' afegirhi res mes, que 'ns denunciarian per inducció al robo.

La Época, periòdic ministerial, escriu: «Lo rey es la patria.» Vegin per ahont resulta ara que la patria pot anar vestida de coronel d' hules.

En alguns punts los robos van cometense ab una abundancia desconsoladora.

Y no pensin pas que aixó puga obehir a las reconcentracions de la Guardia civil.

La causa d' aixó es que ls conservadors van emprussiantse.

Com *La Dinastia*.

No habent sigut possible a la redacció de *La Federacion Igualadina* la publicació d' un últim número despedintse de sos lectors fins a millors temps, nos encarrega que ho posem en coneixement del públic y de la premsa obrera, a fi d' evitar l' envio de reclamacions, documents y cantitats al mencionat colega.

Creym per demés fer constar lo sentiment que 'ns causa la desaparició del nostre company en la premsa després de la molta propaganda feta per ell en la comarca catalana y a Igualada particularment.

Ha mort en Monturiol, lo distingit inventor del projecte de barco-peix, sens haber pogut acabar de perfeccionar son notable invent.

Varios de sos amichs tractaren d' anar en manifestació al caserí y portarli una corona, però com en vida habia sigut sempre republica, aixó sols degué bastar pera que l' senyor gobernador cregues convenient prohibir aquell acte.

Ni morts poden deixar en pau als republicans.

Quina por de la pedregada!

Un ex-ministre de la Guerra del Congo ha sigut detingut a Lisboa per captar en la via pública.

Ben al revés dels ministres espanyols, que a qui portan a captar es als seus administrats.

La Junta patriòtica de Barcelona reb moltes adhesions d' altres Juntas que ab idéntichs fins s' han format en varios punts.

Però no tingan cuydado, que totes plegadas dormen lo sonni dels tranquils.

No sembla sino que s' hajan engovernadorat.

Los carcondas y demés gent granada de Port de la Selva no poden avenirse a tenir un alcalde liberal que porti brusa y fumi ab pipa y siga arreter d' ofici.

Se comprén que ls pesi lo de carreter. Per temor d' esser tractat per lo liberal alcalde a xurriacadas.

Que dit siga de pas, y tractantse de carcas, es lo únich que s' mereixen.

Ja haurán vist nostres lectors quina banderilla volia posarnos *La Honorata* embestint per la esquena, y del modo que ha tingut una cogida de las que deixan un motllo de fer caretas a la sorra.

Si torna a embestir que ho fassi per devant, que nosaltres tractem a tothom tal com se mereix, y no 'ns dolen prendas pera acudir allí ahont se 'ns cita.

Comensém per enviarli dos exemplars de aquest número, y ho farem ab tots los en que tinguem a be ocuparnos d' ella.

Si poden aprofitarli las llistons, que aprengui.

SOM CATALANS

Poesia llegida per son autor en la última vetllada donada per la societat LA BARRETTINA CATALANA

Arribada a perdre un dia algun tros de la hipana terra, y ab perill d'armá una guerra per rentar tal teyidoria, fins seria salvatjan-e si en la espanyola nació una sola reuonó, no parlas de patriotisme. Per xó avuy, arreplegats sots lo mes fraternal lema y servante hermós emblema que fou gloria en los passats; per xó avuy los d' aquí dins, sota lo nom de rusa guerra, qual recort encor recorra per los mes llunyans conans, no forem gens digna, no, de que alts 'ns cobria la texta, sense alzar vira pro-nosta, per tamanya usatpació, sens constatar al traidor que 'ns vol pendre per pogaña, que 'l que porta barretina no sufrís tal deshonra; sense, per B, demostrar, que 'l que du sanch atorgaver nus a serne fret cadáver ab sa patria defenar. Ja es sabut, y en la memoria guardisho la gent aquella que de la gorra vermella no haja fallent la historia: qu' est color de viva grana dalt nostres caps 'l habem dit per recort d' aquell escut fet ab la sanch catalana; per lo tant, es nostra sanch, sanch que oferim a aquells pobles que ho mereixen per lo nobles, que son sempre lleals y franchs; pero sanch, també, que 's llenaa, fins a no restarne gota, contra la frumalla tota que a eis país fasi una ofensa. Sapiga, donchs, lo traidor, vegi la terra alemanca com la gorra catalana xru no mes de patri amor. Pensa n' hi ha donchs, qui 's cregui apte que ab nosaltres s' atrevisca. Avant, rana alemaneca, efectua lo teu rapte; a ne 's que a l' hoste i stranjera sempre, ardis, n' han refrenada, que als que jamay humiliada veure han volgut sa bandera, re 's importa en terra llunya un cop mes mostrar sa manya per la honra de la Espanya, per l' honor de Catalunya.

A. TOLAR

¡Ay señor rector de Gratallops!
Que no coneix que no 'n treurá res de bram desde la trona contra 'l repartidor que desde Reus envia TRAMONTANAS y altres periódichs y llibres heretjcs al seu poble!
Que hi farà si 'ls seus feligresos hi tenen tanta abició a 'n aquestas lecturas y 'l bon home s' hi guanya la videta?
Y miris, si vol alguns números de nostre periódich, ja que desde 'l cubell del colomí 'n demana, per una pela setmanal n' hi enviarem 25 exemplars de tots los que vagin sortint.
¡Ah! Pero sent per vosté té de pagarlos per endevant.
No fos cas que després volgués dirnosho de missas.

A Pradip han tingut comedia religioosa ab motiu del cólera.
En lloch d' usar acits, cloruros ni altres potingas, l' Enganya-ánimas ha organiat una manifestació llanuda ab Santcristo, molta cera y cant flamench de gori-gori.
Y no va fallar lo miracle.
Mentres per un cap de població roga-tibavan tan ardorosament, per l' altra entrá un gos rabió foraster que empatyá tots los gats y gossos del poble, causant també molts sustos als que 's reñavan de la Providencia... y 's posaren a corre.

Hi baurá encara qui dubti de la bondat divina:
La mes petita oració desseguit se la escolta y ho agrabeix.
Y envia la recompensa encara que siga en forma de gos rabió.

A San Joan Lasfontis s' ha manat tancar la iglesia com a precaució higienica.
Si aixís se fes per tot, no hi hauria pe 'l mon tants focos de infecció.
Aquesta mida higienica es de primera forsa a favor del cos y de la butxaca.

Divertiment piadós de Banyolas:
Quan sapigueren los devots que 'l cólera se acostava, van fer mudar de casa a Sant Gos y en Roch, portantlos en professó al corral de la Maria Santíssima, tot ploriquejant pe 'l camí la protecció divina.
Y protegits quedaren.
A l' endemá mateix comensá 'l cólera a portar devots al cel.

Pot desitjarse millor protecció pe 'ls que tot ho esperan de l' altra vida!
Al veures los devots tan divinament protegits decidiren tornar l' animal del sant a la seva menjadora, y... ¡naturalment que no podia fallar lo miracle! quan los camalichs snavan a descarregar 'l fardo, lo sant fa tintinas com si estés pitot, y ¡cataplum! va anarsen de nasos a terra esmicolantse com un santi di guaix.
Y lo mes xocant del cas es que are 'ls devots propietaris del Gos y lo Sant volian lo mateix que ells van deixar, y no un de nou que 'n prometeren los bastaixos del corral piadós de ca la Maria.

Vetaquí una bona ocasió pera obrir un concurs d' adoba-cossis y gibrells pera tornar las femomias a un sant.

Res mes que per haberse tirat massa sanch de Deu al cos, un reverent feu de mitja cana ab l' empedrat de Lórca, amidant las pedras varias vegadas ab son espiritual cos.

La Providencia no 's va cuydar d' enviarli 'l carretó.
¡Ingrata!

Un canonge de Leon buscava 'l cos a una morena.
Pero vetaquí que surt un rival y li aplana las costellas a garrotadas, quedant consentit fins a l' ánima.

¡Quin argument es lo garrot pera convence a certs galitardeus!
Oh, que no falla.

Una corrida de toros ¡dich! de devots, va tenir lloch a Avila ab motiu d' un escándol promogut per un cap-aquí que portava Son Amo a coll en forma de rosegó, y que havia insultat a uns que s' habian volgut treure la gorra devant d' aquell tros de pastetas cuytas.
Per qué no s' anuncian aquestas funcions ab anticipació?

Un empresari podria ferbi quartos.

Una sola classe diuhen que no ha pres part petita ni grossa en lo de las Carolinas: los fra-res.

Aixó no es veritat.
N' hi ha un altra, qual afinitat ab ells no pot negarse, que tampoch hi ha dit res.
Los tocinos de Mallorca.
Cadascú ab los seus.

Lo papa recomana a las congregacions del Rosari que fassin professions publicas.
Y jo recomano als liberals que espolsin lo garrot de las festas católicas pera posar a proba la infalibilitat papal.

Lo rector de Sant Joan Lasfontis no vol obehir las ordres de la Sanitat y del arcalde al manarli tancar la iglesia.
Si aixó no ho fes un home ab faldillas, de segur que ja fora a la garjola.
Pero en aquest cas ja veurán com l' arcalde 's quedará la energia... sota 'l forro dels calsons.

¡Y ves que se n' hi endona, al rector, de la Sanitat!
La qüestió, per ell, no es mes que de missas.

A Olot ballan al Parque al vespre pera dis-treure 'l cólera.

Fa pochos dias s' hi presentaren dos frares ab un sancristo y no sabem si ab duas pistolas y se poseren a resar per entremij dels balladors, y aixís continua la funció y seguiren tocant los músichs.

¡Que té de ser bonich sentir un Parevoetre ab compás d' americana y una Santa Marieta tot voltejant un wals ó una polka!
Si poguessen anunciar aixó a la Canuda... ¡quin modo de fer quartos!

També a Barcelona 'ns divertim.
Com aixó del cólera vol distraccions!
Passin sino algun vespre per la plassa Nova, y me 'n tornaran la resposta.

Allí veurán uns quantos beneyts del cabás fent lo tarambana devant de Sant Gos y en Roch, bramant lo rosari.

La quitxalla s' hi diverteix.
Las vellás s' hi adormen.
Y 'ls joves festejan.
Segunt aquest diapasson, resultará:
Diversió pe 'ls velhins.
Agencia de matrimonis.
Y gangas pe 'ls devots que se 'n cuydan.
Que será la part mes profitosa d' aquestas diversions religioosas.

CANTARELLAS

No puch tocarla, nineta,
atlo que a tu tant 's agrada,
perque ton pare fa dia
que m' ha safat la guitarra.

En la mar s' hi crían perlas
y en lo bosch las flors boquanos,
y en los ulls, hermosa nina,
s' hi crían cosas estranyas.

Amos ab tu, pastreca,
vaig tenir duas setmanas,
y per recort vas donarme
de no restar varias cabras.

F. SORRELLAN

T' estimo ab tant foch, nineta,
estic tan feliç de fallar-te,
que ja ho he jurat mil voltes:
Serás meua tu... ó un altra.

Qu' est bona pe no 'n tinc dubte,
perque aixís te mare ho conta,
pero jo no m' embolico
perque n' est... reparadora.

PABRE NOMBREICH

Si es que ja no m' estimes
¡diganho prest,
que no faté mes lo beati
pe 'l teu carter.

I. A. Y. R.

XARADA

A tercera hu girado
se va per verra 'l dos din,
y 'l dos a tothom agrada
per serne un menjar precia.
Qui no té prima al rogar
ja pots dir qu' es agratat;
y si invertides lo tres
mes tot lo veurás buscat.
Al primera inverna dot
hi trobarás Barcelona,
y de la tut serc capós
perque es noya molt bufona.

J. PRATS Y N.

SOLUCIONS

A LAS CAROLINAS DEL NÚMERO PASAT

XARADA: — Fa-ma.
GEOGRÁFICH: — Com mei capellans mei carcas.

ACTUALITATS

—Diu que això de las Carolinas...
—Posa 'l doble sis y calla, animal.

—Lo soldat espanyol ab una arengada y un cigarret ja 'n té prou.
—Y vol dir, mestre, que no li vindria de gust una costella y un puro?

—Diu que 'ns tornarán la isla de Ponapé...
—Y á mi qué?... Lo que jo voldria es feyna

—D' aquestas cosas dirém que 'n tenen la culpa 'ls republicanots, ¿eh?
—Y está clar; ¡no faltava mes! ¡¡com sempre!!